

DÍL VII

SMLOUVA O ULOŽENÍ VĚCI

§ 516

Základní ustanovení

(1) Smlouvou o uložení se zavazuje opatrovatel, že bude pro uložitele dočasně bezplatně opatrovat věc, kterou má u sebe v souvislosti s obchodním stykem s uložitelem.

(2) Jestliže ve smlouvě není uvedeno, zda věc se má opatrovat za úplatu nebo bezplatně, a opatrování věci není předmětem podnikání opatrovatele, platí, že strany uzavřely smlouvu o uložení věci.

1. Depozitum, neboli smlouva o uschování věci, je **reálným dvoustranným kontraktem** známým již z římského práva, uplatňujícím se též ve středověku; tento smluvní typ mj. obsahovala i stará rakouská úprava, z níž byl za první republiky převzat do československého právního řádu. Opatrování svěřené věci je dnes předmětem dvou rozdílných smluvních vztahů upravených obchodním zákoníkem, a to nejen **smlouvou o uložení věci**, ale též **smlouvou o skladování** (§ 527 a násl.). Obchodní zákoník však současně rozlišuje i **smlouvu o bankovním uložení věci** (§ 700 a násl.) jako smlouvu mezi bankou a uložitelem. Speciální právní úpravou se pak řídí **úschova a uložení cenných papírů** podle zák. č. 591/1992 Sb., o cenných papírech.

2. V podnikatelské praxi dochází k uzavírání smluv o uložení věci často **se vztahem k jiným závazkům**. Podle § 526 obchodního zákoníku se případně řídí přiměřeně ustanoveními § 517 až 525 obchodního zákoníku, tj. úpravou smlouvy o uložení věci, i určení práv a povinností subjektů za situace, kdy je jedna strana povinna bez nároku na úplatu pečovat o věc druhé strany, aniž se však jedná přímo o uvedený smluvní typ. Realizace a aplikace přichází tedy do úvahy i tam, kde **smlouva nebyla uzavřena**. Jako příklad se uvádí zejména situace, kdy nedošlo k včasnému převzetí prodané věci kupujícím. Použití je však značně širší.

3. Smlouva o uložení věci je řazena k **tzv. relativním obchodům**, z čehož vyplývá, že se její právní úprava nevztahuje na všechny subjekty obecně, ale jen na vztahy mezi podnikateli, jestliže je s přihlédnutím ke všem okolnostem při vzniku vztahu zřejmé, že se týká jejich podnikatelské činnosti – § 261 odst. 1. Relativními obchody jsou současně i závazkové vztahy podle § 261 odst. 2.

4. **Písemná forma není pro tuto smlouvu předepsána**. Celý text zákonné úpravy, tj. § 517 – 525, je **dispozitivní**. Výjimku tvoří pouze základní ustanovení § 516, které je kogentní (viz § 263 odst. 2).

5. Ze základního ustanovení vyplývají **podstatné části smlouvy**, tj. části, které musí smlouva mít, aby se řídila právní úpravou (§ 516 až 526) v obchodním zákoníku jí věnovanou, jimiž jsou:

- **určení smluvních stran**, tj. opatrovatele a uložitele,
- **určení věci, která má být opatrována**,
- **bezplatnost**.

Jak vyplývá ze zákona, musí mít opatrovatel při vzniku smlouvy opatrovanou věc (tedy movitou věc) již u sebe. Navíc musí jít o věc, kterou má u sebe nikoli z jakéhokoli důvodu, ale **v souvislosti s obchodním stykem s uložitelem**. Typické to může být obecně u jakýchkoli vyrobených agregátů a zařízení, dále pak ve výstavbě apod.

6. Bude-li plnění podle smlouvy bezplatné, ale nenaplní se podstatné části základního ustanovení této smlouvy, může se případně jednat při naplnění zákonem stanovených podmínek **o smlouvu o úschově** podle § 747-753 občanského zákoníku.

7. Bude-li **plnění úplatné**, nejčastěji se použije **smlouva o skladování** podle § 527 a násl. obchodního zákoníku, úplatnost / bezúplatnost je zde základním rozlišovacím kritériem obou smluvních typů.

8. Za smluvní strany označuje zákon **uložitele** a **opatrovatele** (podle § 517 je povinen věc pečlivě opatrovat), zatímco u smlouvy o skladování je smluvní stranou ukladatel a skladovatel, který plní podle § 533 přísnější povinnost - vynakládat odbornou péči; u smlouvy o úschově používá občanský zákoník pojmy složitel a schovatel.

9. Smlouva o uložení věci je **reálným, bezúplatným**, oboustranně zavazujícím (**synallagmatickým**) **kontraktem**. Nestačí ovšem, i v případě reálného kontraktu, jen předání věci, nezbytný je také **konsenzus**. Jak uvádí I. Pelikánová, v reálném kontraktu je převzetí věci součástí procesu uzavírání smlouvy (zde se musí jednat o věc, kterou má opatrovatel u sebe v souvislosti s obchodním stykem s uložitelem), nikoli závazkem ze smlouvy plynoucím. K předání věci musí dojít před uzavřením smlouvy nebo alespoň současně s jejím uzavřením.

10. Druhý odst. § 516 se snaží spolu s úpravou § 527 odst. 2 rozlišit použití smlouvy o uložení věci od smlouvy o skladování v případě, že **smlouva bezúplatnost, resp. úplatnost neřeší**. Není-li ve smlouvě uvedeno, zda se věc má opatrovat za úplatu nebo bezplatně, a naplní-li se podmínka odst. 1 (tj., že opatrovatel má věc u sebe v souvislosti s obchodním stykem s uložitelem), stává se **rozhodujícím faktorem, zda je opatrování věci předmětem podnikání opatrovatele**. Pokud tomu tak není, stanoví zákon nevyvratitelnou právní domněnku, že strany uzavřely smlouvu o uložení věci.

Související ustanovení:

§ 261; § 263 odst. 2; § 269 odst. 1; § 517 – 526; § 527; § 700-707

Související předpisy:

zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník; zák. č. 591/1992 Sb., o cenných papírech

Judikatura:

Nestačí, že prostě byla poskytnuta prostora k uložení věci, nýbrž je též třeba, aby nad ní byla převzata ochrana. (**Vážný č. 2231/1923**)

Byla-li dodána věc tomu, kdo ji neobjednal, nelze spatřovat v tom, že ji adresát u sebe ponechal, přijetí reálné nabídky nebo uzavření smlouvy o uložení věci; adresát není povinen věc neobjednanou ani opatrovat, ani učinit opatření, aby byla vrácena odesílateli. Odpovídá

mu však za to, vydá-li věc neoprávněně třetí osobě, která jí odesílateli odpírá vydat. (**Vážný č. 15261/1936**)

Literatura:

Pelikánová, I. *Komentář k obchodnímu zákoníku*. 4. díl. Praha : Linde, a. s., 1997, s. 445–454.
Štenglová, I.; Plíva, S.; Tomsa, M. *Obchodní zákoník. Komentář*. 11. vyd. Praha : C. H. Beck, 2006, s. 1234–1240.

Kopáč, L. *Obchodní kontrakty II*. Praha : Prospektrum, 1994, 470 s.

Marek, K. Smlouva o uložení věci, smlouva o skladování. *Smluvní obchodní právo. Kontrakty*. 4. vyd. Brno : MU, 2008, s. 220-232.

Marek, K. Smlouva o uložení věci a Smlouva o skladování. *Právní rádce*, 1997, č. 3.

§ 517 **(Opatrování věci)**

Opatrovatel je povinen věc pečlivě opatrovat a dbát s přihlédnutím k její povaze a svým možnostem, aby na ní nevznikla škoda. Vyžaduje-li opatrování věci zvláštních opatření, je opatrovatel povinen je učinit, jestliže jsou uvedeny ve smlouvě nebo byl-li na ně upozorněn uložitelem před uzavřením smlouvy. Opatrovatel je povinen dát věci pojistit proti škodám, jen když to stanoví smlouva.

1. Toto dispozitivní ustanovení zcela zřetelně odlišuje povinnosti opatrovatele jako subjektu, který se o věc stará bezplatně a až „v druhém plánu“, když prvotní je jeho jiný podnikatelský vztah k uložiteli. **Nároky kladené na opatrovatele jsou nižší** než u skladovatele při smlouvě o skladování - opatrovatel „opatruje a dbá“ s přihlédnutím k povaze věci a svým možnostem, zatímco skladovatel je povinen vynaložit odbornou péči. Vychází se zcela zřejmě z toho, že opatrování není předmětem činnosti opatrovatele a že smlouva není úplatná. Ustanovení obchodního zákoníku jsou zde ovšem **dispozitivní**, takže je možné odchýlné ujednání smluvních stran, které může klást na opatrovatele přísnější požadavky.

2. Vyžaduje-li opatrování věci **zvláštních opatření**, je opatrovatel povinen je učinit, jestliže byla sjednána ve smlouvě nebo byl-li na ně upozorněn uložitelem před uzavřením smlouvy; obdobně je tomu i tehdy, má-li opatrovatel věc **pojistit**. V těchto případech by tedy bylo vhodné uzavřít smlouvu **písemně a tyto závazky opatrovatele v ní podrobně specifikovat**.

Související ustanovení:

§ 533

§ 518 **(Odchylný způsob při opatrování věci)**

I když se opatrovatel zavázal ve smlouvě opatrovat věc určitým způsobem, může se od tohoto způsobu odchýlit, jestliže nastanou okolnosti, které opatrovatel nemohl v době uzavření smlouvy předvídat a jež činí plnění závazku pro něho nepřiměřeně tíživým. O vzniku těchto okolností je opatrovatel povinen včas vyrozumět uložitele.

1. Aplikovatelnost tohoto **dispozitivního ustanovení** je omezena pouze na případy, kdy si smluvní strany výslovně dohodly specifické podmínky, za nichž bude věc opatrována.

2. Jestliže si strany ve smlouvě sjednaly, že věc bude opatrována určitým způsobem (např. v temperované místnosti, na místě, kde nesmí být přítomny věci určitého chemického složení či musí být současně uloženy i určitý počet inhibitorů k odsávání vlhkosti apod.), a později nastanou **opatrovatelem nepředvídatelné podmínky, v jejichž důsledku se péče o svěřenou věc stává neúměrně tíživou** (nepřiměřeně nákladnou, nebezpečnou, náročnou na zdroje atd.), **může se opatrovatel od sjednaného způsobu odchýlit**. Také toto ustanovení plně odpovídá faktu, že opatrování není předmětem činnosti opatrovatele a že smlouva o uložení věci není úplatná.

3. Opatrovatel je však v této situaci povinen **splnit závčas oznamovací povinnost vůči uložiteli**, jedná se zde o plnění obecné prevenční povinnosti. Strany se následně mohou dohodnout např. na změně způsobu skladování nebo předčasném vrácení věci uložiteli.

Související ustanovení:

§ 517, § 523 odst. 2

§ 519

(Opatrování třetí osobou)

(1) Svěří-li opatrovatel bez souhlasu uložitele opatrování věci třetí osobě, odpovídá, jako by věc opatroval sám. Jestliže toto učiní se souhlasem uložitele, odpovídá jako mandatář.

(2) Svěří-li opatrovatel opatrování věci třetí osobě v rozporu se smlouvou, přechází na opatrovatele nebezpečí škody na věci. Ustanovení § 518 tím není dotčeno.

1. Plnění závazku prostřednictvím třetí osoby je obecně upraveno v § 331 a § 332, ustanovení § 519 odst. 1 je jeho speciální úpravou. Podle obecné úpravy § 331 odpovídá dlužník – zde opatrovatel, jako kdyby plnil sám.

2. V tomto dispozitivním ustanovení zákon rozlišuje **situace, kdy opatrovatel svěří věc třetí osobě**, následujícím způsobem:

- a) **bez souhlasu uložitele,**
- b) **se souhlasem uložitele,**
- c) **v rozporu se smlouvou,**
- d) **v rozporu se smlouvou, avšak za podmínek dle § 518.**

Ad a) Z § 519 odst. 1 vyplývá, že opatrovatel sice smí předat věc třetí osobě k opatrování bez souhlasu uložitele, avšak učiní-li tak, nese **odpovědnost, jako kdyby plnil sám**.

Ad b) Podle druhé věty § 519 odst. 1, pokud opatrovatel svěří opatrování věci třetí osobě se souhlasem uložitele, **odpovídá jako mandatář**.

Ad c) Text druhého odstavce § 519 upravuje situace, kdy opatrovatel svěří opatrování věci třetí osobě v rozporu se smlouvou, potom **přechází na opatrovatele nebezpečí škody na věci**.

Ad d) **Nebezpečí škody na věci** však **nepřechází**, pokud se naplní podmínky § 518, tzn. nepřiměřeně se ztíží okolnosti plnění závazku a opatrovatel závčas o této skutečnosti uložitele informuje; v tomto případě může opatrovatel předáním věci do péče třetí osoby naopak zabránit jejímu poškození.

Související ustanovení:

§ 331, § 332, § 368, § 518, § 566 až 576

§ 520
(Zákaz užívání věci)

Opatrovatel nesmí bez souhlasu uložitele užívat věc nebo umožnit její užívání třetí osobě.

1. Jedná se o dispozitivní ustanovení, které **předpokládá možnost opatrovatele**, ovšem **pouze se souhlasem uložitele, užívat věc** v rámci jejího opatrování. Pokud by uložitel k užívání souhlas nedal a opatrovatel přesto věc volně užíval, porušil by tím daný závazkový vztah a přešlo by na něj nebezpečí škody na věci, tj. odpovídal by za veškeré (i nezaviněné) škody na věci vzniklé.

2. Dřívější § 461 zák. č. 101/1963 Sb., tj. zákoníku mezinárodního obchodu, obsahovalo navíc ještě text: „Dal-li uschovatel k užívání věci dodatečně souhlas, mění se smlouva o úschově ve smlouvu o výpůjčce“. Přestože takto ust. § 520 výslovně formulováno není, k uzavření smlouvy o výpůjčce podle § 659 obč. zák. by zřejmě - **při dodatečném souhlasu k užívání** - mohlo dojít. Protože však nemusí jít pouze o věc individuálně určenou, mohlo by u uložené věci určené druhově dojít ke vzniku smlouvy o půjčce podle § 657 obč. zák. (viz argumentaci v uvedeném komentáři I. Pelikánové).

Související předpisy:

zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (§ 657 – 662)

Literatura:

Pelikánová, I. *Komentář k obchodnímu zákoníku*. 4. díl. Praha : Linde, a. s., 1997, s. 458–459.

§ 521
(Náklady)

(1) Uložitel je povinen nahradit opatrovateli škodu způsobenou mu uloženou věcí, pokud jí nemohl opatrovatel odvrátit vynaložením péče uvedené v § 517. Dále je uložitel povinen uhradit náklady, které opatrovatel nutně nebo účelně vynaložil při plnění své povinnosti.

(2) U mimořádných nákladů, které byly nepředvídatelné v době uzavření smlouvy, je opatrovatel povinen si vyžádat souhlas uložitele před jejich vynaložením, je-li to možné. Jestliže uložitel nesdělí opatrovateli bez zbytečného odkladu svůj nesouhlas, má se za to, že s vynaložením nákladů souhlasí.

(3) Jestliže opatrovatel vynaloží náklady uvedené v odstavci 2, aniž si předem vyžádal potřebný souhlas uložitele, a ten s jejich vynaložením neprojeví dodatečně

souhlas, může opatrovatel požadovat úhradu nákladů v rozsahu, v kterém se uložitel o úsporu těchto nákladů obohatil.

(4) Náklady, k jejichž úhradě je opatrovatel oprávněn, je uložitel povinen uhradit bez zbytečného odkladu poté, kdy byl o to opatrovatelem požádán, nejpozději však při převzetí věci.

K odst. 1

1. Povinnost k náhradě škody podle první věty je **povinností jen k náhradě škody způsobené uloženou věcí**, nikoli způsobené plněním povinnosti opatrovat věc. Protože však jde o ustanovení dispozitivní, je možné i širší smluvní ujednání přesahující ustanovení zákona. Současně je třeba upozornit, že opatrovatel musí plnit svoji povinnost podle § 517.

2. Povinnost ustanovení druhé věty prvního odstavce je u tohoto smluvního typu obvyklá. Není zde sice nárok na úplatu, zachován však **zůstává nárok na úhradu nákladů**.

K odst. 2

3. Toto ustanovení **chrání opatrovatele pro případ mimořádných nákladů**, které nebylo v době uzavření smlouvy možno předvídat. Je-li to možné, vyžádá si opatrovatel souhlas uložitel před jejich vynaložením. Pokud uložitel ve lhůtě bez zbytečného odkladu od vyžádání souhlasu mlčí, pak podle vyvratitelné právní domněnky s náhradou nákladů souhlasí. Z hlediska opatrovatele lze doporučit pořízení průkazného záznamu o uložitelově souhlasu, případně alespoň o doručení žádosti o něj.

K odst. 3 a odst. 4

4. Znění třetího odstavce se může uplatnit v různých případech:
- opatrovatel si nevyžádal souhlas, protože to nebylo možné;
 - opatrovatel si nevyžádal souhlas, ačkoliv to možné bylo;
 - uložitel se k záležitosti dodatečně vůbec nevyjádřil;
 - uložitel dodatečně sdělil svůj nesouhlas, respektive odmítl souhlas dát.

5. Ve všech těchto případech **může opatrovatel požadovat pouze úhradu nákladů** v rozsahu, v němž se uložitel o úsporu těchto nákladů obohatil.

6. Čtvrtý odstavec obsahuje **lhůtu splatnosti pohledávky opatrovatele**. Pokud by nejpozději při převzetí věci uložitel odmítl náklady uhradit, mohl by opatrovatel použít i **zadržovacího práva**. Protože je však i § 521 dispozitivní, je možno také tuto otázku vyřešit vhodným smluvním ujednáním.

Související ustanovení:

§ 373, § 517, § 757

Související předpisy:

zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (§ 175 – 180; § 454)

Opatrovatel je povinen uloženou věc uložiteli vydat v místě, kde věc měla být podle smlouvy uložena, jinak ve svém sídle nebo v místě podnikání, popřípadě bydliště, anebo v místě, kde je jeho organizační složka opatrující věc.

1. Dané **dispozitivní ustanovení** řeší otázku místa, v němž má být opatrovaná věc předána uložiteli.

2. Místo vydání věci bývá často součástí obsahu smlouvy. Komentované ustanovení je ustanovením speciálním k obecnému ustanovení o místě splnění závazků (podle nějž se plní zásadně v místě dlužníka). Dává se zde nejprve přednost **místu, kde věc má být podle smlouvy uložena**; v dalším pak tato speciální úprava odpovídá úpravě obecné (srovn. § 336).

Související ustanovení:

§ 7, § 336

§ 523 *(Vydání na žádost)*

(1) I když byla smluvena doba, po kterou má být věc uložena, je opatrovatel povinen věc vydat bez zbytečného odkladu poté, kdy byl o to uložitелеm požádán.

(2) Opatrovatel je oprávněn se domáhat na uložiteli, aby převzal uloženou věc bez zbytečného odkladu ještě před uplynutím smluvené doby uložení, jestliže další plnění povinností by opatrovateli způsobilo nepřiměřené obtíže, které nemohl v době uzavření smlouvy předvídat, nebo jestliže třetí osoba se domáhá vydání uložené věci.

K § 523

1. I toto ustanovení patří do řady ustanovení dispozitivních. Týká se těch smluv, v nichž je **sjednána doba uložení**.

K odst. 1

2. Přestože byla smluvena doba, po kterou má být věc uložena, je opatrovatel povinen věc vydat bez zbytečného odkladu poté, kdy byl o to uložitелеm požádán, **doba plnění je** tedy ze zákona u této smlouvy obecně **stanovena ve prospěch uložitele**. Jestliže by opatrovatel věc na požádání věc nevydal, porušil by tento závazkový vztah a přešlo by na něj nebezpečí škody na věci.

K odst. 2

3. Opatrovatel má **právo požadovat po uložiteli, aby si věc vyzvedl dříve**, než bylo smluveno, ve dvou případech:

a) **Další plnění by působilo opatrovateli nepřiměřené obtíže**, které nemohl v době uzavření smlouvy předvídat (podmínky blíže upravuje ust. § 518). Při posuzování nepředvídatelnosti je třeba brát v úvahu, že opatrovatel není profesionálním skladovatelem, jistou míru zkušeností však lze objektivně předpokládat.

b) **Vydání věci se domáhá třetí osoba**. Opatrovatel však není povinen ani oprávněn zkoumat její právní nárok na věc, je pro něj rozhodující pouze skutečnost, kdo u něj věc uložil. Po uložiteli může tedy požadovat, aby si věc vyzvedl a řešil vztah se třetí osobou samostatně, bez prostřednictví opatrovatele.

Související ustanovení:

§ 365, § 518

Judikatura:

Opatrovatel, jemuž lze vytknout zanedbání povinné péče, odpovídá za škodu, způsobenou odcizením uložené věci, třebaže byl uložitel v prodlení s jejím vyzdvihnutím. (**Vážný č. 2114/1922**)

§ 524

(Vydání a převzetí věci u smlouvy na dobu neurčitou)

Není-li ujednáno a ani z okolností, za nichž byla smlouva uzavřena, nevyplývá, jak dlouho má být věc uložena, je opatrovatel povinen vydat věc uložiteli, jakmile jej o to uložitel požádá, a uložitel je povinen převzít věc bez zbytečného odkladu poté, kdy jej opatrovatel k tomu vyzval.

1. Na rozdíl od předchozího je toto **dispozitivní ustanovení** aplikovatelné na smlouvy, jež dohodu o době uložení neobsahují.

2. Zatímco § 523 odst. 2 je možno použít na smlouvy, v nichž byla sjednána doba uložení, v § 524 jsou upraveny případy, kdy nebude možno podle smlouvy ani z okolností, za nichž byla uzavřena, dobu uložení určit. Za těchto podmínek **považujeme smlouvu za závazek na dobu neurčitou**, jež mají obě strany **právo kdykoli vypovědět**.

3. Uložitel má právo kdykoliv požádat o vydání věci (to je shodné s § 523 odst. 1) a **opatrovatel je povinen okamžitě vyhovět**. Naopak opatrovatel má sice oprávnění vyzvat uložitele k převzetí věci kdykoliv, avšak **uložitel by si měl věc vyzvednout „bez zbytečného odkladu“** (je mu tedy ponechán jistý časový prostor např. pro zajištění jiného uložení věci, odborného skladování, zabezpečení odvozu dopravcem apod.).

4. Při komentování tohoto ustanovení bývá správně upozorňováno, že § 524 platí jen pro **smlouvy uzavřené na dobu neurčitou**, což je třeba **odlišit od smluv, kde sice není doba uvedena, ale lze ji vyvodit z účelu uložení**. Vzhledem k tomu, že smlouva o uložení věci nemusí být písemná, vyplývá často účel smlouvy, a tedy i doba, na niž se závazek vztahuje, z hlavního závazkového vztahu, k němuž se uložení věci pojí. Jako příklad lze uvést poměrně častou situaci, kdy se ke smlouvě o dílo (např. o stavbě) pojí závazek opatrování věci zhotovitelem (např. pro zabezpečení výstavby konkrétního objektu).

Související ustanovení:

§ 340; § 466

§ 525

(Určení lhůty k převzetí věci)

Nepřevezme-li uložitel věc včas, může mu opatrovatel k tomu určit přiměřenou lhůtu. Po jejím marném uplynutí může opatrovatel od smlouvy odstoupit, a jestliže uložitele na to upozorní při stanovení dodatečné lhůty, je oprávněn věc na účet uložitele vhodným způsobem prodat nebo na náklady uložitele uskladnit u třetí osoby.

1. Dané dispozitivní ustanovení doplňuje obecnou **úpravu důsledků při nesplnění povinnosti uložitele převzít včas zpět uloženou věc**, nevylučuje obecný důsledek prodlení věřitele, který znamená přesun nebezpečí škody na věci z dlužníka na věřitele.

2. Rozhodne-li se opatrovatel předat věc k opatrování třetí osobě, je vhodné uzavřít s touto **třetí osobou smlouvu o skladování** (dle 527 a násl.), která je úplatná a jejíž náklady plně ponese uložitel, který nesplnil svou povinnost původního závazku.

3. Zvolí-li opatrovatel raději **prodej věci**, bude jej uskutečňovat svým jménem. Prodej musí být uskutečněn vhodným způsobem, což zahrnuje i vhodnou, dosažitelnou cenu. Opatrovatel si může započíst své splatné pohledávky (např. náhradu nákladů) proti uložiteli.

Související ustanovení:

§ 344 – 351, § 534

Judikatura:

Odstoupit lze jen od smlouvy, která byla platně uzavřena. (**R 22/76**)

§ 526

(Platnost podpůrná)

Ustanoveními § 517 až 525 se řídí přiměřeně určení práv a povinností stran i v případech, kdy podle ustanovení tohoto zákona, týkajících se jiných smluv než smlouvy o uložení věci, je jedna strana povinna bez nároku na úplatu pečovat pro druhou stranu o věc, kterou má u sebe, ledaže z těchto ustanovení vyplývá odlišná úprava.

1. Také zde se jedná o ustanovení dispozitivní. Viz též text v komentáři k § 516.

3. Ustanovení § 517 až 525 lze **použít pouze „přiměřeně“** např. pro smlouvu kupní a smlouvu o dílo, ale jak správně uvádí I. Pelikánová i pro smlouvu mandátní, komisionářskou či zasílatelskou. Je však vždy třeba **přednostně uplatnit speciální úpravu**, např. u kupní smlouvy povinnost k uchování zboží (§ 462-468). Využití podpůrné platnosti daného ustanovení může být přesto poměrně široké, např. i při správě věcných vkladů před vznikem obchodní společnosti.

Související ustanovení:

§ 517 – 525

Literatura:

Pelikánová, I. *Komentář k obchodnímu zákoníku*. 4. díl. Praha : Linde, a. s., 1997, s. 466–467.
Pokorná, J.; Marek, K. K právním otázkám správy vkladů před vznikem obchodní společnosti. *Právo a podnikání*, 1998, č. 6, s. 2–6.

ZDE KONČÍ ČÁST DR. MAREK 2